

Arrest

nr. 176 934 van 26 oktober 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 10 november 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2014 tot weigering van de afgifte van een visum 'type D'.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Somalische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 13 juli 1992.

Op 13 maart 2014 dient de verzoekende partij een visumaanvraag gezinshereniging in bij de Belgische ambassade in Addis-Ababa om haar echtgenoot, de heer M. J. A., van Somalische nationaliteit, te vervoegen, die op 29 oktober 2009 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, geldig tot 5 oktober 2014.

Bij beslissing van 2 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de minister) de beslissing tot

weigering van de afgifte van het visum 'type D'. Dit is de bestreden beslissing, die op 10 oktober 2014 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"Commentaar:

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10, §1, al.1, 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011, in werking getreden op 22/09/2011.

Overwegende dat op 13/03/2014 via de Belgische diplomatieke post in Addis-Ababa een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van F. H. A. [...], geboren op 13/07/1992, van Somalische nationaliteit, om haar echtgenoot in België, M. J. A. [...], geboren op 15/08/1984, van Somalische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat mijnheer M. J.[...] bij de indiening van de visumaanvraag, ter staving van zijn bestaansmiddelen, zijn loonfiches van december 2013 tot en met februari 2014 en een overzicht van zijn werkloosheidsuitkering van juli 2013 tot en met februari 2014 heeft voorgelegd;

Overwegende dat uit het administratief dossier echter bleek dat zijn arbeidscontract bij de vzw L.[...]Garage op 10/06/2014 beëindigd werd;

Overwegende dat op 28/07/2014 per brief aan mijnheer M. J.[...] gevraagd werd om bewijzen van zijn bestaansmiddelen vanaf 11/06/2014 voor te leggen;

Overwegende dat uit de bijkomende documenten die hierop werden voorgelegd, blijkt dat mijnheer M. J.[...], sinds de beëindiging van zijn arbeidscontract bij de vzw L.[...] Garage, één dag interimarbeid in juni 2014 verricht heeft, 3 dagen interimarbeid in juli 2014 verricht heeft en in de periode van 02/09/2014 tot en met 30/09/2014 interimarbeid verricht heeft. Hiernaast ontvangt meneer ook een werkloosheidsuitkering;

Overwegende dat de inkomsten van meneer M. J.[...]in juni 2014 1225,65 euro bedroegen, in juli 2014 955,66 euro en in augustus 2014 953,16 euro. Voor de maand september 2014 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken niet alle documenten ontvangen om het bedrag van de inkomsten te kunnen nagaan;

Overwegende dat de inkomsten uit interim-werk, omwille van hun tijdelijk karakter, niet als regelmatig en stabiel kunnen worden beschouwd;

Bijgevolg beschikt mijnheer M. J.[...]niet over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen om in zijn eigen behoeften en die van zijn echtgenote te voorzien en om te voorkomen dat deze laatste ten laste van de openbare overheden valt.

Het visum wordt geweigerd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 10, §5, *juncto* artikel 12bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

"De verwerende partij heeft de visumaanvraag tot gezinshereniging van verzoekende partij geweigerd omdat de te vervoegen echtgenoot, dhr. M. J. A., niet in het bezit zou zijn van 'stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen'.

De verwerende partij becommentarieert haar beslissing als volgt:

"Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van artikel 10, §1, al.1, 4° van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 08/07/2011 in werking getreden op 22/09/2011.

Overwegende dat op 13/03/2014 via de Belgische diplomatieke post in Addis-Ababa een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van F. H. A., geboren op 13/07/1992, van

Somalische nationaliteit, om haar echtgenoot in België, M. J. A., geboren op 15/08/1984, van Somalische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat mijnheer M. J. bij de indiening van de visumaanvraag, ter staving van zijn bestaansmiddelen, zijn loonfiches van december 2013 tot en met februari 2014 en een overzicht van zijn werkloosheidsuitkering van juli 2013 tot en met februari 2014 heeft voorgelegd;

Overwegende dat uit het administratief dossier echter bleek dat zijn arbeidscontract bij de vzw L. G. op 10/06/2014 beëindigd werd;

Overwegende dat op 28/07/2014 per brief aan mijnheer M. J. gevraagd werd om bewijzen van zijn bestaansmiddelen vanaf 11/06/2014 voor te leggen;

Overwegende dat uit de bijkomende documenten die hierop werden voorgelegd, blijkt dat mijnheer M. J., sinds de beëindiging van zijn arbeidscontract bij de vzw L. G., één dag interimarbeid in juni 2014 verricht heeft, 3 Jagen interimarbeid in juli 2014 verricht heeft en in de periode van 02/09/2014 tot en met 30/09/2014 interimarbeid verricht heeft. Hiernaast ontvangt meneer ook een werkloosheidsuitkering; Overwegende dat de inkomsten van meneer M. J. in juni 2014 1225,65 euro bedroegen, in juli 2014 955,66 euro en in augustus 2014 953,16 euro. Voor de maand september 2014 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken niet alle documenten ontvangen om het bedrag van de inkomsten te kunnen nagaan;

Overwegende dat de inkomsten uit interim-werk, omwille van hun tijdelijk karakter, niet als regelmatig en stabiel kunnen worden beschouwd,

Bijgevolg beschikt mijnheer M. J. niet over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen om in zijn eigen behoeften en die van zijn echtgenote te voorzien en om te voorkomen dat deze laatste ten laste van de openbare overheden valt.“

II.2.2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.2.3. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing in strijd is met de materiële motiveringsplicht, met artikel 10, §5 en met artikel 12bis, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet.

Artikel 10, §5 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 5. De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen : 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen; 3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

In de fax van 22 augustus 2014 en het aangetekend schrijven van 22 augustus 2014, blijkt ontegensprekelijk uit de gevoegde stukken dat de man van verzoekende partij actief op zoek is naar werk.

De echtgenoot van verzoekende partij is er zich ook van bewust dat een inkomen van gemiddeld 1.045 euro per maand in principe minder is dan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, zijnde momenteel 1307,78 euro per maand.

Dit hoeft echter niet noodzakelijk tot een weigering van de visa gezinshereniging te leiden.

Artikel 12bis, §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet luidt immers als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.”

II.2.4. Verwerende partij heeft in casu nagelaten een behoeftenanalyse uit te voeren.

Verwerende partij neemt liever direct een negatieve beslissing in de plaats van eerst een behoefteanalyse uit te voeren.

Bovenstaande impliceert wel degelijk dat verzoekende partij en haar echtgenoot voldoende inkomsten hebben om te voorzien in hun eigen onderhoud.

Bovendien, mocht dhr. M. J. A. nog geen werk hebben bij aankomst van zijn vrouw op het Belgisch grondgebied, dan zal zijn werkloosheidsuitkering aangepast (lees: verhoogd) worden aan de veranderde gezinssituatie.

II.2.5. Verzoekende partij is dan ook van mening dat de verwerende partij het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 10, §5, artikel 12bis §2, vierde lid van de Vreemdelingenwet en de materiële motiveringsplicht heeft geschonden.”

2.1.2. De verwerende partij repliceert als volgt op het tweede middel van de verzoekende partij:

“Zij betoogt dat uit de fax en schrijven van 22 augustus 2014 ontegensprekelijk blijkt dat haar man actief op zoek is naar werk. De verwerende partij zou nagelaten hebben een behoefteanalyse uit te voeren.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoekster d.d. 13 maart 2014 een visumaanvraag gezinshereniging indiende bij de Belgische ambassade in Addis-Ababa om de heer M. J. A. te vervoegen, van Somalische nationaliteit, die op 29 oktober 2009 in het bezit werd gesteld van een F-kaart, geldig tot 5 oktober 2014. Verzoekster diende derhalve te voldoen aan de voorwaarden zoals vermeld in artikel 10§1, alinea 1, 4° en §5 van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet : - de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;(...)”

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

(...)

§ 5. De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen : 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; 2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen; 3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.]

Uit het administratief dossier blijkt dat ter staving van de bestaansmiddelen loonfiches van december 2013 tot februari 2014 werden overgemaakt, een overzicht van de werkloosheidsuitkering van juli 2013 tot en met februari 2014, een mail van manpower en een werkblad solliciteren.

Waar verzoekster betoogt dat zij heeft aangetoond dat haar echtgenoot actief op zoek is naar werk, dient te worden opgemerkt dat dit gegeven ook blijkt uit de interimarbeid die verzoeksters partner verrichtte. De werkloosheidsuitkering van verzoeksters partner werd dan ook, zoals blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing, in overweging genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Immers, in de beslissing wordt hieromtrent het volgende gesteld:

“Overwegende dat de inkomsten van meneer M. J. in juni 2014 1225,65 euro bedroegen, in juli 2014 955,66 euro en in augustus 2014 953,16 euro. Voor de maand september 2014 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken niet alle documenten ontvangen om het bedrag van de inkomsten te kunnen nagaan”.

*Verzoekster brengt met haar betoog niets in tegen de vaststelling dat de inkomsten uit interimwerk, omwille van hun tijdelijk karakter, niet als regelmatig en stabiel kunnen worden beschouwd. In de bestreden beslissing werd gesteld dat de heer M. J. bijgevolg niet over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn echtgenote te voorzien en om te voorkomen dat deze laatste ten laste valt van de openbare overheden. Verzoekster maakt niet aannemelijk welke andere elementen nog beoordeeld konden worden en in welke mate de verwerende partij een verdere behoefteanalyse kon uitvoeren.
Het tweede middel is niet ernstig.”*

2.1.3. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht in het licht van de wettelijke bepaling, die in de bestreden beslissing wordt toegepast.

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld.

Artikel 10, §2, derde lid, van de Vreemdelingenwet, dat van toepassing is op een niet-EU-onderdaan die zijn niet-EU-echtgenoot komt vervoegen in het Rijk, luidt op het moment van de bestreden beslissing als volgt:

“De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.”

Artikel 10, §5, van de Vreemdelingenwet luidt op het moment van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 5. De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing de volgende stukken met betrekking tot de bestaansmiddelen van de referentiepersoon voorgelegd heeft:

-Historiek werkloze voor de maand augustus 2014 waaruit blijkt dat de verzoekende partij 953,16 euro ontvangen heeft;

-Historiek werkloze voor de maanden december 2013 tot juli 2014 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in juli 2014 824,85 euro ontvangen heeft, in juni 2014 heeft hij 366,60 euro en 219,96 euro ontvangen, in

de maanden januari 2014 tot mei 2014 heeft de referentiepersoon geen werkloosheidsuitkering ontvangen en in december 2013 heeft hij 203,30 euro ontvangen;

-Werkblad solliciteren;

-Historiek werkloze voor de maanden mei 2013 tot november 2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode november 2012 tot augustus 2013 geen werkloosheidsuitkering ontvangen heeft, in juli 2013 386,27 euro ontvangen heeft, in juni 2013 heeft de referentiepersoon 287,52 euro ontvangen en in mei 2013 heeft hij 646,92 en 287,52 euro ontvangen;

-Loonbrief van referentiepersoon bij S. voor 27 juni 2014 ten bedrage van 62,57 euro;

-Loonbrief van referentiepersoon bij S. voor 18 juli 2014 ten bedrage van 51,91 euro;

-Loonbrief van referentiepersoon bij S. voor 28 juli 2014 ten bedrage van 68,90 euro;

-Overeenkomst van uitzendarbeid tussen referentiepersoon en M.B. NV d.d. 2 september 2014;

-Dagovereenkomst van uitzendarbeid tussen referentiepersoon en S.B. NV d.d. 10 september 2014;

-Dagovereenkomst van uitzendarbeid tussen referentiepersoon en S.B. NV d.d. 11 september 2014;

-Dagovereenkomst van uitzendarbeid tussen referentiepersoon en S.B. NV d.d. 12 september 2014;

-Dagovereenkomst van uitzendarbeid tussen referentiepersoon en S.B. NV d.d. 15 september 2014;

-Loonbrief referentiepersoon door M.B. NV voor de week van 1 tot en met 7 september 2014 ten bedrage van 157,88 euro;

-Loonbrief referentiepersoon door S.B. NV voor de week van 10 tot en met 12 september 2014 ten bedrage van 197,23 euro;

-Dagovereenkomst van uitzendarbeid tussen referentiepersoon en S.B. NV d.d. 17 september 2014;

-Loonbrief referentiepersoon door S.B. NV voor de week van 15 tot en met 18 september 2014 ten bedrage van 275,60 euro;

-Dagovereenkomst van uitzendarbeid tussen referentiepersoon en S.B. NV d.d. 24 september 2014;

-Dagovereenkomst van uitzendarbeid tussen referentiepersoon en S.B. NV d.d. 23 september 2014;

-Arbeidsovereenkomst van bepaalde duur tussen referentiepersoon en L.G. VZW d.d. 11 juni 2013;

-Loonbrief referentiepersoon door L.G. VZW voor april 2014 ten bedrage van 782,84 euro;

-Loonbrief referentiepersoon door L.G. VZW voor januari 2014 ten bedrage van 852,37 euro;

-Loonbrief referentiepersoon door L.G. VZW voor december 2013 ten bedrage van 621,05 euro;

-Loonbrief referentiepersoon door L.G. VZW voor november 2013 ten bedrage van 764,85 euro;

-Loonbrief referentiepersoon door L.G. VZW voor oktober 2013 ten bedrage van 785,25 euro;

-Loonbrief referentiepersoon door L.G. VZW voor september 2013 ten bedrage van 768,34 euro;

-Loonbrief referentiepersoon door L.G. VZW voor juli 2013 ten bedrage van 226,69 euro;

-Loonbrief referentiepersoon door L.G. VZW voor juni 2013 ten bedrage van 381,80 euro;

-Eindejaarspremie 2013 referentiepersoon door L.G. VZW ten bedrage van 174,61 euro;

-Individuele rekening met jaartotaal 2011 door OCMW A.;

-Individuele rekening met jaartotaal 2012 door OCMW A..

Met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat: *“Overwegende dat uit de bijkomende documenten die hierop werden voorgelegd, blijkt dat mijnheer M. J.[...], sinds de beëindiging van zijn arbeidscontract bij de vzw L.[...] Garage, één dag interimarbeid in juni 2014 verricht heeft, 3 dagen interimarbeid in juli 2014 verricht heeft en in de periode van 02/09/2014 tot en met 30/09/2014 interimarbeid verricht heeft. Hiernaast ontvangt meneer ook een werkloosheidsuitkering;*

Overwegende dat de inkomsten van meneer M. J.[...]in juni 2014 1225,65 euro bedroegen, in juli 2014 955,66 euro en in augustus 2014 953,16 euro. Voor de maand september 2014 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken niet alle documenten ontvangen om het bedrag van de inkomsten te kunnen nagaan;

Overwegende dat de inkomsten uit interim-werk, omwille van hun tijdelijk karakter, niet als regelmatig en stabiel kunnen worden beschouwd;”

Uit de bestreden beslissing blijkt niet hoe de verwerende partij de volgende bedragen berekend heeft: *“Overwegende dat de inkomsten van meneer M. J.[...]in juni 2014 1225,65 euro bedroegen, in juli 2014 955,66 euro.”* Enkel het bedrag voor de maand augustus 2014, vermeld in de bestreden beslissing, met name 953,16 euro, stemt overeen met de stukken uit het administratief dossier, meer bepaald met de werkloosheidsuitkering voor de maand augustus 2014. In de nota met opmerkingen erkent de verwerende partij dat de referentiepersoon in de maanden juni, juli en augustus 2014 een werkloosheidsuitkering gekregen heeft. In dit verband stelt de verzoekende partij dat de werkloosheidsuitkeringen in overweging dienen genomen te worden daar de referentiepersoon actief naar werk zoekt en in dit verband wijst zij tevens op het gegeven dat de referentiepersoon een overzicht van sollicitatiegesprekken als bijkomend stuk overgemaakt heeft voor het nemen van de bestreden beslissing.

Met betrekking tot de inkomsten uit de maand september 2014 stelt de verwerende partij dat “Voor de maand september 2014 heeft de Dienst Vreemdelingenzaken niet alle documenten ontvangen om het bedrag van de inkomsten te kunnen nagaan”. Echter uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij verschillende loonbrieven van de referentiepersoon voor de maand september 2014 ingediend heeft. Deze bewijsstukken werden op 25 september 2014 naar de verwerende partij opgestuurd, naar aanleiding van het schrijven van 1 september 2014 van de verwerende partij. Bijgevolg kon de verwerende partij, in tegenstelling tot wat de verwerende partij in de bestreden beslissing voorhoudt, de inkomsten voor de maand september 2014 nagaan.

Aldus dient te worden aangenomen dat de verwerende partij bij het bepalen of de aangetoonde bestaansmiddelen toereikend zijn, ten onrechte niet alle feitelijke gegevens, zoals deze voorlagen, heeft betrokken bij de besluitvorming. Betreffende de inkomsten uit interim-tewerkstelling geeft de verwerende partij aan dat deze niet regelmatig en stabiel zouden zijn, doch er blijkt niet dat deze inkomsten op deze grond niet langer kunnen worden meegerekend bij het bepalen van het gemiddelde inkomen van de laatste maanden, voorafgaand aan de aanvraag dat wordt getoetst aan de voorwaarde of de bestaansmiddelen toereikend zijn. *In casu* dringt immers de vaststelling zich op dat er te meer grond was om, bij het beoordelen van de vraag of er toereikende bestaansmiddelen zijn, rekening te houden met de inkomsten uit interim-tewerkstelling, gelet op het gegeven dat als algemeen bekend kan worden beschouwd dat een werkloosheidsuitkering wordt verminderd in functie van het aantal dagen in de betreffende maand dat de betrokkene op basis van interim-contracten was tewerkgesteld. Zo dient *in casu* te worden vastgesteld dat er in de periode van juni, juli, augustus en september 2014 – die de verwerende partij als uitgangspunt heeft genomen voor het bepalen van het gemiddelde inkomen – sprake is van schommelingen in de ontvangen werkloosheidsuitkeringen daar de referentiepersoon interim-arbeid verricht heeft. Het gegeven dat bij het bepalen van het gemiddelde maandelijkse inkomen – dat vervolgens wordt getoetst aan de vereiste dat de referentiepersoon dient te beschikken over toereikende bestaansmiddelen – geen rekening wordt gehouden met de inkomsten uit interim-arbeid die tot gevolg hebben dat dit gemiddelde inkomen uit werkloosheidsuitkeringen lager ligt dan bij niet-tewerkstelling, heeft in wezen tot gevolg dat de verzoekende partij in een nadeligere situatie terecht komt doordat de referentiepersoon niet volledig wenst terug te vallen op de werkloosheidsuitkering, doch inspanningen levert om occasioneel interim-arbeid te verrichten.

De verzoekende partij houdt voor dat de gemachtigde van de minister in gebreke is gebleven om een behoeftanalyse uit te voeren, conform artikel 12bis, §2, vierde lid, van de Vreemdelingenwet. Artikel 12bis, §2, van de Vreemdelingenwet luidde op het moment van de bestreden weigeringsbeslissing als volgt:

“§ 2

Indien de in § 1 bedoelde vreemdeling zijn aanvraag indient bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland, moeten samen met de aanvraag documenten worden overgelegd die aantonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die worden bedoeld in artikel 10, §§ 1 tot 3, onder meer een medisch getuigschrift waaruit blijkt dat hij niet lijdt aan één van de in de bijlage aan deze wet opgesomde ziekten, evenals, indien hij ouder is dan achttien jaar, een uittreksel uit het strafregister of een gelijkwaardig document.

De datum voor het indienen van de aanvraag is die waarop alle bewijzen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, worden overgelegd.

De beslissing met betrekking tot de toelating tot verblijf wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van indiening van de aanvraag, zoals bepaald in het tweede lid, getroffen en betekend. De beslissing wordt getroffen, rekening houdende met het geheel van de elementen van het dossier.

Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 10, § 5, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de vreemdeling die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling.

[In bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van de aanvraag, alsook in het kader van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan het partnerschap bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5°, kan de minister of zijn gemachtigde deze termijn tweemaal, met een periode van drie

maanden, verlengen. Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager.] (1)

Indien geen enkele beslissing getroffen werd na het verstrijken van de termijn van zes maanden volgend op de datum waarop de aanvraag werd ingediend, die eventueel verlengd werd overeenkomstig het vijfde lid, moet de toelating tot verblijf verstrekt worden.

Uit lezing van deze bepaling blijkt dat een dergelijke behoefteanalyse slechts dient plaats te grijpen voor zover er bestaansmiddelen in aanmerking werden genomen die niet stabiel of regelmatig zijn of niet voldoen aan de in artikel 10,§5 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde dat ze ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie, dit wil zeggen er liggen bestaansmiddelen voor maar ze zijn niet voldoende omdat ze lager liggen dan het wettelijke bepaalde referentiebedrag.”

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet of de bestaansmiddelen, afkomstig uit werkloosheidsuitkering, al dan niet in overweging werden genomen. Echter, in de nota met opmerkingen bevestigt de verwerende partij dat de werkloosheidsuitkeringen in overweging werden genomen. Ze stelt uitdrukkelijk dat: “Waar verzoekster betoogt dat zij heeft aangetoond dat haar echtgenoot actief op zoek is naar werk, dient te worden opgemerkt dat dit gegeven ook blijkt uit de interimarbeid die verzoeksters partner verrichtte. De werkloosheidsuitkering van verzoeksters partner werd dan ook, zoals blijkt uit een lezing van de bestreden beslissing, in overweging genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.”

Bijgevolg diende de verwerende partij een behoefteanalyse overeenkomstig artikel 12bis, §2, vierde lid, van de Vreemdelingenwet uit te voeren. Het is de wil geweest van de wetgever om de bevoegde overheid te vragen de bestaansmiddelen te bepalen die nodig zijn om te voorzien in het levensonderhoud zonder een last te worden van de overheid.

Het gegeven dat de behoefteanalyse diende te gebeuren, wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Met betrekking tot deze behoefteanalyse stelt de verwerende partij in de nota met opmerkingen dat: “Verzoekster brengt met haar betoog niets in tegen de vaststelling dat de inkomsten uit interimwerk, omwille van hun tijdelijk karakter, niet als regelmatig en stabiel kunnen worden beschouwd. In de bestreden beslissing werd gesteld dat de heer M. J. [...] bijgevolg niet over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om in zijn eigen behoeften en die van zijn echtgenote te voorzien en om te voorkomen dat deze laatste ten laste valt van de openbare overheden. Verzoekster maakt niet aannemelijk welke andere elementen nog beoordeeld konden worden en in welke mate de verwerende partij een verdere behoefteanalyse kon uitvoeren.” Het is kennelijk onredelijk van de verwerende partij om louter op basis van de interimcontracten te stellen dat “de inkomsten uit interimwerk, omwille van hun tijdelijk karakter, niet als regelmatig en stabiel kunnen worden beschouwd.” en in casu geen verdere behoefteanalyse behoeven. Immers is het algemeen bekend dat een werkloosheidsuitkering verminderd wordt in functie van het aantal dagen in de betreffende maand dat de betrokkene op basis van interim-contracten was tewerkgesteld. Bijgevolg diende de verwerende partij een *in concreto* behoefteanalyse uit te voeren. De verwerende partij mocht haar analyse niet beperken tot de stelling dat de inkomsten uit interimarbeid slechts tijdelijk zijn, en niet als regelmatig en stabiel mogen beschouwd worden. Het gegeven dat de verwerende partij geen *in concreto* behoefteanalyse gedaan heeft, klemmt des te meer omdat de verwerende partij een “*beslissingsformulier familiale hergroepering*.” op 9 september 2014 opgesteld heeft. Dit formulier werd opgesteld door dezelfde persoon die de bestreden beslissing genomen heeft. Dit document luidt als volgt:

“Beslissing

Resultaat: Casa: uitstel bijkomende documenten en/of vraag naar inlichtingen

[...]

Wettelijke referenties: Art. 10, §1er, al.1, 4° van de wet van 15/12/1980
Beperkingen:

• Overeenkomstig artikel 12bis, § 2, al. 5 van de wet van 15/12/1980, gewijzigd door de wet van 08/07/2011; gelieve de aanvrager ervan in kennis te stellen dat de termijn van 6 maanden voorzien in artikel 12bis, §2, al. 3 van de voormelde wet verlengd wordt voor een periode van 3 maanden omwille van het motief genomen in deze beslissing.

Het onderzoek naar de bestaansmiddelen van meneer M.J. A. [...] is nog lopende. Op 01/09/2014 vroegen wij aan de advocaat van betrokkenen om de loonfiches van meneer betreffende zijn interimarbeid van juni en juli 2014 alsook een bewijs van zijn werkloosheidsuitkering van augustus 2014 voor te leggen.”

Bijgevolg is dit een beslissing waarbij de termijn van artikel 12*bis*, §2, van de Vreemdelingenwet met drie maanden verlengd wordt. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat deze beslissing overeenkomstig (oud) artikel 12*bis*, §2, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht. Ter terechtzitting wordt aan de verwerende partij uitdrukkelijk gevraagd of de beslissing van 9 september 2014 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht, nu dit niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier. De verwerende partij stelt, nadat ze contact heeft opgenomen met de Dienst Vreemdelingenzaken, dat ze geen andere informatie heeft, dan wat zich in het administratief dossier bevindt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de beslissing van 9 september 2014 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht, zoals nochtans uitdrukkelijk vereist door artikel 12*bis*, §2, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet. Ook blijkt niet uit de stukken van het administratief dossier dat de beslissing van 9 september 2014 niet kon ter kennis gebracht worden ten gevolge van het gedrag van de verzoekende partij. Dit wordt ook niet in de nota met opmerkingen of ter terechtzitting betoogd door de verwerende partij.

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de termijn van artikel 12*bis*, §2, van de Vreemdelingenwet met drie maanden verlengd wordt door het beslissingsformulier van 24 juli 2014. Dit document luidt als volgt:

“Beslissing

Resultaat: Casa: uitstel bijkomende documenten en/of vraag naar inlichtingen

[...]

Commentaar: Kunt u nagaan of de huwelijksakte door uw diensten werd gelegaliseerd?

We vragen aan meneer M.J. [...] om bewijzen van zijn inkomsten vanaf 11/06/2014 voor te leggen.

Raadpleging Vision

Niet van toepassing

Motivatie

Wettelijke referenties: Art. 10, §1er, al.1, 4° van de wet van 15/12/1980”

In tegenstelling tot wat de verwerende partij betoogt, blijkt uit de voormelde informatie geenszins dat de termijn van artikel 12*bis*, §2, van de Vreemdelingenwet overeenkomstig (oud) artikel 12*bis*, §2, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet werd verlengd. Uit voormeld beslissingsformulier blijkt enkel dat de verwerende partij om bijkomende informatie gevraagd heeft aan de consulaire post waar de aanvraag ingediend werd en bijkomend meedeelt dat de referentiepersoon hen gaat contacteren. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt ook dat de verwerende partij de referentiepersoon op 28 juli 2014 heeft gecontacteerd. In voormeld beslissingsformulier wordt zelfs niet gesteld dat de verwerende partij de termijn overeenkomstig (oud) artikel 12*bis*, §2, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet wil verlengen. De vraag om bijkomende informatie kan niet gelijkgesteld worden met de verlenging van de termijn overeenkomstig (oud) artikel 12*bis*, §2, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet.

In casu is er maar één beslissing waarbij de termijn overeenkomstig (oud) artikel 12*bis*, §2, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet éénmaal wordt verlengd, met name de beslissing van 9 september 2014. In dit verband wijst de Raad erop dat in beginsel een fout in de kennisgeving niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing kan leiden. *In casu* bepaalt (oud) artikel 12*bis*, §2, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet echter dat “Dit wordt gedaan door middel van een met redenen omklede beslissing die ter kennis wordt gebracht van de aanvrager”. Door de beslissing van 9 september 2014 niet ter kennis te brengen belet de verwerende partij dat de verzoekende partij middelen in rechte aanvoert tegen de beslissing tot verlenging van de beslissingstermijn. Nochtans heeft het Grondwettelijk Hof uitdrukkelijk bepaald dat “B.19.3. Luidens de voormelde richtlijn kan een verlenging van de termijn van negen maanden slechts worden toegelaten « in bijzondere omstandigheden die verband houden met het complexe karakter van de behandeling van het verzoek ». Zoals zij is opgesteld, blijkt de omzetting van de voormelde richtlijn door de bestreden bepaling een uitzondering toe te voegen aan die welke door de richtlijn is toegestaan : de uitzondering « van een onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of de voorwaarden verbonden aan de duurzame en stabiele relatie als bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 5° ». In werkelijkheid, zoals de Ministerraad aangeeft, dient het onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of dat met betrekking tot de voorwaarden verbonden aan de duurzame en stabiele relatie niet te worden beschouwd als een bijkomende uitzondering. Daaruit volgt dat, op grond van de bestreden bepaling, een tweede verlenging van de termijn slechts kan worden toegelaten indien de behandeling van de aanvraag tot gezinshereniging dermate langdurige onderzoeksdaden heeft gevergd dat zij als bijzondere omstandigheden in de zin van artikel 5, lid 4, van de richtlijn 2003/86/EG kunnen worden

beschouwd. 82 Het komt toe aan de overheden van de Staat die ermee zijn belast het verloop van die onderzoeken te controleren en, in voorkomend geval, aan de overheden die ermee zijn belast kennis te nemen van de beroepen in geval van betwisting, na te gaan of het onderzoek naar een huwelijk als bedoeld in artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek of het onderzoek met betrekking tot de voorwaarden verbonden aan de duurzame en stabiele relatie in concreto kan worden beschouwd als een uitzonderlijk geval dat de overschrijding van de toegestane termijn van negen maanden verantwoordt.” (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013,B.19.3)

Daarenboven verhindert de verwerende partij door een dergelijke werkwijze een *in concreto* analyse van de middelen van de verzoekende partij en bijgevolg de uitvoering van een degelijke behoefteanalyse. De verzoekende partij voer terecht de schending aan van artikel 10, §5, *juncto* artikel 12bis van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot weigering van de afgifte van een visum ‘type D’. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 oktober 2014, tot weigering van de afgifte van een visum ‘type D’, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS